

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **J. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. MV-108690-8/SO-2018, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ad 9/2019, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 21. 10. 2019, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu 31. 10. 2019, se žalobce (navrhovatel) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Konkrétně se navrhovatel domáhá „vrácení žaloby Krajskému soudu v Praze“. Podle navrhovatele není Městský soud v Praze příslušný k rozhodnutí ve věci.

[2] Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu ověřil, že žalobce dne 31. 1. 2019 podal u Krajského soudu v Praze žalobu. Krajský soud z důvodu místní nepřislušnosti usnesením ze dne 11. 6. 2019, č. j. 43 Ad 1/2019 – 24, věc postoupil městskému soudu. Navrhovatel proti tomuto usnesení nepodal kasační stížnost. Dne 26. 6. 2019 byl spis spolu se správním spisem doručen městskému soudu, který navrhovatele následně vyzval k zaplacení soudního poplatku. V reakci na tuto výzvu navrhovatel vznesl námitku nepřislušnosti městského soudu a jeho senátu, (opožděnou) námitku podjatosti předsedkyně senátu a námitku porušení základního práva podle čl. 38 odst. 1 Listiny. Současně navrhl, aby městský soud vrátil žalobu krajskému soudu k dalšímu řízení. Následně podal nyní projednávaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[3] Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení. Nejvyšší správní soud rozhodující podle § 174a citovaného zákona může určit lhůtu jen pro provedení takového procesního úkonu, který odpovídá procesní situaci v konkrétním řízení, a v něm postupně prováděným procesním úkonům směřujícím k rozhodnutí ve věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. Aprk 8/2004 – 44).

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zde není žádný procesní úkon, s jehož prováděním by městský soud byl v prodlení.

[5] Podle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.) není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány. Proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu lze podat kasační stížnost (srov. rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 34, či usnesení ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 – 101, č. 2503/2012 Sb. NSS).

[6] Jak již soud uvedl výše, krajský soud dospěl po předběžném posouzení podané žaloby k závěru o své místní nepříslušnosti. Věc proto v souladu s § 7 odst. 6 s. ř. s. usnesením postoupil k vyřízení městskému soudu. Usnesení krajského soudu nabylo právní moci dne 17. 6. 2019, tímto okamžikem se pro účastníky řízení stalo závazným. Navrhovatel mohl svůj nesouhlas s postoupením věci vyjádřit prostřednictvím kasační stížnosti, která je proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu přípustná. Navrhovatel tak nepostupoval, ačkoli byl o možnosti podat kasační stížnost krajským soudem v usnesení řádně poučen. Svůj nesouhlas s názorem krajského soudu na otázku místní příslušnosti vyslovil až v reakci na výzvu k zaplacení soudního poplatku a následně v nyní projednávaném návrhu. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích však nemůže suplovat kasační stížnost, čehož se navrhovatel fakticky svým návrhem snaží dosáhnout (tedy zvrátit právní názor krajského soudu).

[7] Nejvyšší správní soud poznamenává, že i v případě, kdy by městský soud nebyl ztotožněn s právním názorem krajského soudu stran místní příslušnosti, nemohl by, jak požaduje navrhovatel, věc z vlastní iniciativy postoupit k projednání zpět krajskému soudu. V takovém případě by v souladu s § 7 odst. 6 větou druhou s. ř. s. musel věc předložit k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Vyjádření nesouhlasu s postoupením věci je však právem, nikoli povinností městského soudu, k jehož výkonu nemůže být v žádném případě nucen prostřednictvím podaného návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[8] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu neshledal důvodným, neboť zde neexistuje procesní úkon, s jehož provedením by byl soud v průtazích. Návrh proto podle § 174a odst. 7 *in fine* zákona o soudech a soudcích zamítl

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu